

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. С., 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на трети октомври през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Недялка Н. Нинова

Членове: Анелия М. Игнатова
Светослав Н. Николов

при участието на секретаря Корнелия Ив. Лилова
като разгледа докладваното от Светослав Н. Николов Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20221800600376 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда №2 от 08.06.2021 г., постановена по н. ч. х. д. № 368/2020 г. по
описа Районен съд – И., състав на съда е признал за невинна Р. Е. З. по
повдигнатото и обвинение за това, че около 18.40 часа, на 16.08.2019 г., като
родител на малолетната А. А.а, осуетила изпълнението на съдебно решение
постановено по гр. д. № 66/2014 г. на РС - И., относно личните контакти на
бащата А. А. А. с дъщеря му А. А.а, в периода от 18.40 часа на 16.08.2019 г.
до 17 часа 18.08.2019 г., като завела детето си на почивка в к. к. „Св. св. К. и
Е.“ - престъпление по чл. 182, ал. 2 НК.

С обжалваната присъда е отхвърлен като неоснователен предявеният
граждански иск от А. А. срещу подсъдимата Р. З., за сума в размер на 700 лв.,
претендирана като обезщетение за причинени неимуществени вреди от
деянието, което е инкриминирано с тъжбата.

С оглед изхода на делото, тъжителят е осъден да заплати на подсъдимата
сума в размер на 1 500 лева, представляваща сторени по делото разноси.

Недоволен от постановения съдебен акт е останал тъжителят- А. А. А.,
който в срока по чл. 319, ал. 1 НПК е подал въззивна жалба и допълнение към
нея, с искане да бъде отменена първоинстанционната присъда като неП.илна
и незаконосъобразна.

ОтП.ено е искане за постановяване на нова присъда, с която подсъдимата
да бъде призната за виновна.

ОтпР.ено е искане за уважаване на предявения граждански иск в цялост.

Срещу жалбата не е постъпило писмено възражение в срока по чл. 322 НПК.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд, повереникът на частния тъжител поддържа подадената жалба, ведно с допълнението към нея.

Подсъдимата и нейният защитник редовно призовани, не вземат участие в съдебното заседание.

Въззивният съд, след като разгледа протеста и допълнението към него, както и подадената въззивна жалба осъществи цялостен служебен контрол по отношение на обжалваната присъда и на основание чл. 314, ал. 1 НПК намери за установено следното:

С частна тъжба от 20.08.20 г. и уточнение към нея от 02.10.20 г., подадена от А. А. А., е повдигнато обвинение срещу подсъдимата Р. Е. З., ЕГН*****, с адрес село К., община К., ул. „Освобождение“ №13, за това, че за времето от 18.40 ч. на 16.08.2019 г., преди третата събота и неделя от месеца, до 17.00 часа на 18.08.2019 г., е осуетила изпълнението на влязло в сила решение №48, постановено по гр. д. №66/2014 г. по описа на РС- И., относно упражняването на лични контакти на бащата- А. А., с дъщеря му А. А.а, като завела детето им на почивка в к.к. „Св.св. К. и Е.“- престъпление по чл.182, ал.2 НК.

На основание чл. 45 ЗЗД частният тъжител е предявил граждански иск срещу подсъдимата, за сумата от 700 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от извършеното спрямо него деяние, ведно със законната лихва считано от датата извършване на деянието.

Настоящият съдебен състав намира, че фактическата обстановка е била пР.илно възприета от първоинстанционния съд, като същата се свежда до следното:

Частният тъжител и граждански ищец- А. А. и подсъдимата- Р. З. са бивши съпрузи, чиито брак е прекратен с решение №48, постановено по гр. д. №66/2014 г. по описа на РС- И.. От брака си двамата имат родено едно малолетно дете- А. А.а А.а, ЕГН*****,

След развода между страните по делото, упражняването на родителски пР.а върху А. А.а са предоставени на майката- подсъдимата Р. З., като е определен режим на лични отношения на бащата А. А. и малолетното дете. Бащата може да взема дъщеря си всяка първа и трета събота и неделя, както и всеки втори и четвърти понеделник и вторник от съответния месец. Детето трябва да бъде взимано в петъчния ден, предхождащ съботата в 18.00 часа и да бъде връщано във вторник в 17.00 часа, с приспиване между тези дни. Определено е през времето на контактите с детето, същото да пребивава в дома на баща си. Със съдебния акт е определен и режим на свиждане между бащата и детето, който е в периода от 15 юли до 15 август на съответната година, по време на неговия годишен отпуск.

С времето отношенията между страните по делото се влошили, в резултат на което през годините били подавани множество сигнали до различни

институции в страната, включително и били водени множество дела между тях.

Подсъдимата Р. З. е служител в 03 РУ- СДВР, като през 2019 г. кандидатствала за карта за почивка в почивна станция на МВР, находяща се на Българското Черноморие. Процедурата била такава, че подаването на документи не било Р.нозначно на одобрение, като между подаването на заявлението и получаване за одобрение минавал период от време. Първоначално свободните места и дати се предлагали на служителите с по-високи чинове, впоследствие и на такива с по-ниски, като в случай, че даден служител бъде одобрен, то той получавал информация за свободните места, стаи и следвало да заяви в срок, дали ще ползва почивната станция за която е одобрен.

В периода 15.07- 15.08.2019 г. А. А. осъществил режима си на лични отношения с дъщеря си А. А.а, като двамата прекарвали времето си в с. Б., обл. П., където са намира домът на свидетелката А. Б./ майка на частния тържител/. В кР. на месец юли същата година, подсъдимата била уведомена, че е одобрена за почивка в станцията на МВР, находяща се в к.к. „Св. св. К. и Е.“, за периода от 16.08 - 23.08.2019 г. От нея се очаквало след като потвърди заявката, да заплати почивката, поради което провела разговор с А. А.. Уведомила го, за това обстоятелство, както и за желанието си да вземе дъщеря им А. А.а с нея на почивка. Частният тържител и граждански ищец- А. реагирал положително, като споделил, че това е чудесно, тъй като детето им щяло да прекара страхотно лятото си. Съобразявайки се с този отговор подсъдимата заплатила почивката и на 30.07.2019 г. пуснала молба за ползване на платен годишен отпуск, която била одобрена. Подсъдимата уведомила в телефонен разговор дъщеря си А. А.а, че ще ходят заедно на море, като последната се била зарадвала от този факт.

Подсъдимата провела телефонен разговор с А. А. и А. А.а, около седмица преди заминаването им за морето. Разговорът бил проведен на високоговорител в присъствието на свид. А. З., явяваща се леля на подсъдимата.

В хода на разговора подсъдимата помолила А. А. да предаде детето им един ден по-рано на 15.08.2019 г. Обосновала искането си с факта, че ще се наложи детето доста да пътува, поради което ще му трябва време да си почине. А. А. отговорил, че не може да и обещае, тъй като щял да празнува рождения си ден, а на 15.08.2019 г. трябвало да закара багаж до гр. П., в резултат на което не знаел точно кога ще има възможност да тръгне за гр. С..

На 15.08.2019 г. подсъдимата била на работа в 3-то РУП при СДВР, като имала уговорка с нейната колежка и приятелка - свид. В. К., след като вземе детето си от баща й/А. А./, свид. К. да й помогне с пренасянето на багажа за почивката. Идеята на подсъдимата била да се ползва колата на свидетелката. В разговор между подсъдимата и частния тържител, проведен в късния следобед на 15.08.2019 г., подсъдимата разбрала, че частният тържител тепърва тръгвал от гр. П.. Подсъдимата и свидетелката К. решили да натоварят багажа в колата на последната и отишли към общежитието на МВР, находящо се в

гр. С., ж.к. „Х. Д.“, което подсъдимата ползвала. Двете се заели да пренасят багажа, като свид. К. помогнала с пренасянето и подготвянето на багажа.

По късно същата вечер, някъде около 23.00 ч., А. А. се обадил на подсъдимата, че влиза в гр. С. като малко по-късно до ресторант, намиращ се в близост до общежитието на подсъдимата предал детето им на последната. Свидетел на предаването станала В. К., която първоначално била на разстояние около 100 метра от двамата родители и детето, като впоследствие се приближила до тях. Свидетелката възприела разговора между двамата родители, като чула подсъдимата да пита А. А. защо се е забавил толкова, както и защо не е съобразил, че рано сутринта на другия ден трябва да пътуват с автобус до к.к. „Св. св. К. и Е.“. Свидетелката възприела и отговора на частния тържител, както и това, че той целунал детето си и му пожелал приятно изкарване и поискал подарък-мидички.

На следващия ден, 16.08.2019 г., подсъдимата и дъщеря и заминали за к.к. „Св. св. К. и Е.“, като около 18.40 ч., А. А. заедно със свидетеля М. И., отишли пред дома на подсъдимата, находящ се в с. К., общ. К., ул. „Освобождение“ № 13, за да осъществи бащата режим на лични отношения с дъщеря си А. А.а. На адреса била единствено свид. А. З., която възприела присъствието на двамата, притеснила се и уведомила подсъдимата, която се обадила на А. А. и му поискала обяснение какво търси на адреса ѝ, като след проведения разговор А. и И. си тръгнали.

Изложената фактическа обстановка се установява от следните доказателства по делото приобщени в хода на първоинстанционното производство-обяснения от подсъдимата Р. З., показанията на свидетелите В. К., А. З., М. И., А. Б., решение № 48/14.03.2014 г. по гр. д. № 66/2014 г. на РС — И., удостоверение за раждане на А. А.а, заявление от Р. Е. З., постановление от 10.02.2020 г. по пр. пр. № 41/2020 г. на СОП, постановление по пр. пр. № 786/2019 г. по описа на РП - И., свидетелства за регистрация на лек автомобил марка „Т.“, модел „Р. 4“ и лек автомобил марка „А.“, модел „А4“, както и от спР.ка за съдимост.

Настоящият съдебен състав счита, че показанията на свид. В. П. К. следва да се кредитират в тяхната цялост. С тях се установяват обстоятелствата относно начина за кандидатстване и ползване на почивна станция на МВР от неговите служители, както и кога и къде е станала предаването на детето А. от нейния баща. Установява се и периода в който подсъдимата и детето и са били на море. Показанията намират подкрепа в обясненията на подсъдимата, както и в приложеното по делото заявление за ползване на платен годишен отпуск подадено от последната.

Въззивния съд намира, че макар да е налице несъвсем точен спомен за някои обстоятелства у свидетелката, като това в какво е бил поставен багажа на детето /куфар, раница или сак/, както и какъв е бил точния цвят на колата на частният тържител при предаването на детето, то посочената несигурност като цяло е несъществена, за да породи съмнение относно достоверността и добросъвестността на показанията. В нормална ситуация, каквато безспорно е предаването на детето от единия родител на другия, то няма как

случващото се да привлече вниманието у свидетел до такава степен, че той/тя да обърне внимание на всички детайли от обстановката. Нещо повече, доколкото всеки човек е различен в своето интелектуално и психическо развитие, то в рамките на нормалното е, едни факти и обстоятелства да пр.ят впечатление на даден човек, а други не.

По делото са приобщени и показанията на свидетелката. А. З./леля на подсъдимата/, които са достатъчно конкретни и последователни. С тях се установява обстоятелството, че частният тържител и неговия приятел М. И. са посетили дома на подсъдимата на 16.08.2019 г., както и това, че свидетелката е възприела проведен телефонен разговор преди това между племенницата и частния тържител. Показанията на свидетелката намират подкрепа в други доказателствени източници по делото, поради което следва да се кредитират в тяхната цялост.

В производството пред първоинстанционния съд е разпитан два пъти свидетелят М. И., като веднъж е бил разпит в съдебно заседание, в което са разпитани и свидетелите В. К. и А. З., както и веднъж в последващо съдебно заседание с участие на свидетелката А. Б./майка на ЧТ/.

Настоящият съдебен състав намира, че показанията на свидетеля, в частта, с която твърди, че е присъствал в периода 12.08.2019 г. до 15.08.2019 г., в дома на майката на частният тържител в село Б., както и това, че е присъствал на самото предаването на детето на последната дата, не следва да се кредитират като недостоверни. Пр.илен е изводът на районния съд, че показанията са компрометирани, тъй като при първоначалния и допълнителния разпит свидетелят излага две напълно изключващи се твърдения. С показанията му дадени в открито съдебно заседание, проведено на 08.04.2021 г., същият твърди, че не е бил с частния тържител и дъщеря му през 2019г., както и, че не знае дали частният тържител е бил с дъщеря си и в какъв период. Въпреки тези показания, в следващото открито съдебно заседание проведено на 08.06.2021 г., след като са били разпитани свидетелите в преходното заседание по делото, свидетелят И. излага, че на 15.08.2019 г. е бил в с. Б., като А. А. е бил с детето си А. А.а до предаването му на подсъдимата Р. З..

Наличието на съществените противоречия в показанията не е отстранено и след прочитането на първите по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 НПК, тъй като свидетелят е заявил, че фактите и обстоятелствата в двата разпити са верни. Ето защо, а и съпоставяйки ги с другите доказателства по делото, сред които са обясненията на подсъдимата З., както и показанията на свид. К., то същите пр.илно не са кредитирани като недостоверни в частта, с която свидетелят е заявил, че е бил с ЧТ и ГИ, както и дали последният е бил взел дъщеря си за упражняване на режим на лични отношения в посочения период.

С показанията на свидетелката А. Б./майка на частния тържител и граждански ищец А. А./ не се оборват обясненията дадени от подс. З., както и показанията на свидетелите А. З. и В. К.. Твърдението, че същата не знае за уговорка между подсъдимата и сина й- А. А., че подсъдимата ще заведе дъщеря им на морето не обуславят извод, че такава не е имало. В същото

време житейски нелогично звучи подобно твърдение, доколкото едно малолетно дете няма как да не изрази емоция и вълнение от предстояща почивка на морето. Ето защо може да се приеме с основание, че показанията на свидетелката са недостоверни в частта, с която същите са свързани с предстоящото пътуване на внучка ѝ до морето с подсъдимата. На следващо място не следва да се кредитират и показанията на свидетелката, в частта с която същата твърди, че за времето от 12.08- 15.08.2019 г., свидетеля М. И. е бил заедно със сина ѝ- А. А., в дома ѝ, в село Б.. Посоченото твърдение се подкрепя единствено от противоречивите показания на свидетелят И., за които настоящият съдебен състав изтъкна, че не кредитира показанията в тази им част. В останалата част показанията на свидетелката следва да се кредитират като относими, допустими и подкрепящи се от останалите доказателства по делото.

От обясненията на подсъдимата- Р. З. се установява, че същата е уведомила в телефонен разговор частният тържител и граждански ищец в настоящото производство, че е била одобрена за почивка на морето. Установява се и обстоятелството, че последният е дал изрично си съгласие, за това, както и че след това тя е заплатила почивката си и е подала молба за отпуск. В тази им част обясненията се подкрепят от показанията на свид. К., както и от приобщеното по делото заявление за отпуск от 30 юли 2019 г. Обясненията на подсъдимата намират и косвена подкрепа в показанията на свид. А. З., която е възприела лично последващ телефонен разговор, проведен около седмица преди 15.08.2019 г., в който подсъдимата изрично е помолила ЧТ и ГИ да и предаде по-рано детето поради предстоящото пътуване, както и това, че същият не е възразил. Житейски обосновано е твърдението на подсъдимата да е провела такъв телефонен разговор в присъствието на свидетел, тъй като отношенията между страните са били влошени, в резултат на водените множество съдебни и административни производства. Ето защо прилично не е бил споделено възражението на частния тържител, че е невъзможно подобен разговор да се проведе в присъствието на свид. А. З., тъй като подсъдимата е била на работа през времето на провеждането му. Същото се явява необосновано поради липса на подобни данни, като наличието на роднинска връзка между подсъдимата и свид. А. З. не може да обоснове основание за отхвърляне на показанията и.

От приобщените по делото решение № 48/14.03.2014 г. по гр. д. № 66/2014 г. на РС — И., удостоверение за раждане на А. А.а се установяват роднинските връзки между страните по делото и последната, както и какъв е бил режима на лично отношения между бащата и неговата дъщеря. Доколкото същите са относими към предмета на делото, както и с оглед факта, че не е оспорена тяхна истинност или автентичност, то следва да се кредитират в цялост.

Относимо към предмета на делото е и заявление от 30.07.2019 г., подадена от подсъдимата до началника на ОЗ РУ- СДВР, видно от което на същата е било разрешено да ползва платен годишен отпуск за времето от 16.08 до 23.08.2019 г./включително/. Относими се явяват и приложените препис от малък и голям талон за лек автомобил марка „Т.“, модел „Р. 4“ и лек

автомобил марка „А.“, модел „А4“, от които се установява, че са собственост на частния тъжител.

ПР.илно не е кредитирана приложената телефонна кореспонденция към пр. пр. № 786/2019 г. по описа на РП - И., тъй като същата не само не е относима към предмета на делото, а и е невъзможно да бъде наПР.ен извод за авторството на съобщенията.

ПР.илно не са включени при доказателствения анализ като неотнормими към предмета на делото приобщените неколкократно материалите от пр. пр. №721/2018г. по описа на РП- И..

По делото са приобщени и преписи от документи свързани с друг случай между страните по делото от 10.02.2020 г., които отново като неотнормими към предмета на настоящото производство не следва да бъдат обсъждани.

С оглед на изложените съображения съдът счита, че събраните по делото доказателства позволяват пълноценно изясняване на фактическата основа, по която да бъдат постигнати категорични отговори по значимите ПР.ни положения.

След преценка на релевантните по делото доказателства приема, че е ПР.илен изводът на първоинстанционния съд, че подсъдимата е невинна, макар и при различни съображения.

До този извод настоящия въззивен състав стигна след като съобрази, че поведението на подсъдимата от субективна страна не е било продиктувано от това да бъде възпрепятстван частния тъжител и граждански ищец да осъществи режима на своите лични отношения с малолетната им дъщеря, така както са били определени с решение по гр. д. № 66/2014 г. на РС - И. . В нейните представи ПР.илно е било възприето изразеното съгласие от последния, подсъдимата да заведе дъщеря им за посочения период на море. Ето защо доколкото по делото се установи, че извършеното от подсъдимата деяние не осъществява от субективна страна признаците на състава на престъпление по чл. 182, ал.2 НК, то отПР.еното възражение от страна на частният тъжител, че деянието на подсъдимата е съставомерно е неоснователно.

Настоящият съдебен състав приема за непР.илен извода на районния съд, че в случая следва да се приложи чл. 9, ал.2 НК. Макар и разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НК да е обща и приложима по отношения на всички състави, регламентирани в особенната част на кодекса, то в настоящия случай същата е неотнормима. За да се приложи посочената разпоредба е необходимо освен деянието да осъществява признаците на предвиденото в закона престъпление, но и с оглед своята малозначителност да не е общественоопасно или неговата опасност да е явно незначителна. Доколкото в конкретният случай, деянието на подсъдимата е изначално несъставомерно, поради липса на умисъл у действията и, то приложението на чл. 9, ал. 2 НК следва да се изключи.

В хода на производството от страна на А. А. А. е предявен иск с ПР.но основание чл. 45 ЗЗД срещу Р. Е. З., за сумата от 700 лв., претендирани като обезщетение за причинени неимуществени вреди от деянието, инкриминирано с тъжбата.

Настоящият съдебен състав намира, че е пР.илен изводът на районния съд, че предявеният иск е неоснователен. Доколкото се претендира отговорност за претърпени вреди от деликт, който се сочи, че е извършен от подсъдимата, то настоящият съдебен състав намира, че след като подсъдимата не е извършила виновно посоченото в тъжбата деяние, то предвидената в закона презумпция-чл. 45, ал. 2 ЗЗД, че във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното е оборена. По делото се установи, че подсъдимата не само не е искала или допускала, настъпването на вредни последици за подсъдимия, но същата не е била длъжна и не е могла да предвиди обстоятелства, че същият впоследствие може да ревизира своите намерения и да иска да види своята дъщеря. Деянието на подсъдимата е било предварително одобрено от страна на частният тъжител и граждански ищец, по небудещ съмнение начин, като е било насочено единствено към задоволяване нуждите на общото им дете. Ето защо, първоинстанционното присъда в тази и част следва да бъде потвърдена като пР.илна и законосъобразна, а отпР.еното възражение от страна на гражданския ищец да бъде оставено без уважение.

С оглед развоя на делото, частният тъжител и граждански ищец следва да понесе разносните по делото, като следва да се възложи в негова тежест да заплати на подсъдимата и сума в размер на 589,47 лева, представляваща напР.ени разноски в хода на настоящото производство.

Воден от горното, С. окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №2 от 08.06.2021 г., постановена по н. ч. х. д. № 368/2020 г. по описа Районен съд – И..

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____